

Karel Kýr

Muž, který přivolával déšť

a jiné málo uvěřitelné
příběhy a záhady

Karel Kyr

MUŽ, KTERÝ PŘIVOLÁVAL DĚŠŤ

a jiné málo uvěřitelné příběhy a záhady

Copyright

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2016

ISBN:

978-80-7512-685-6 (ePub)

978-80-7512-686-3 (mobipocket)

978-80-7512-687-0 (pdf)

1. MUŽ, KTERÝ DOKÁZAL PŘIVOLAT DĚŠŤ

Mnoho vědců toužilo ovládat počasí, aby zvítězili nad rozmary přírody. Jedním z moderních pokusů v této činnosti je kontroverzní užití anorganické sloučeniny AGI na osévání mraků *). Ale už ve 30. letech minulého století žil muž, který, údajně vynalezl stroj na vyvolání deště. Říkali mu „moderní Jupiter“, „čaroděj z Villa Luro“, „čaroděj ze země dešťů“. Jak tento fantastický přístroj fungoval, tak to, jak uvádí

mnohé zprávy, se pravděpodobně nikdy nedovíme.

Vynálezcem tohoto přístroje byl Juan Baigorri Velar. Narodil se roku 1891 v Concepción, v provincii Entre, v Uruguay. Ale dětství a mládí prožil v Argentině. Jeho otec byl armádní důstojník (plukovník). A proto není divu, že vychovával syna od dětství k systematičnosti, spolehlivosti a vytrvalosti. Mladý Velar se toužil stát inženýrem, a proto začal studovat na Colegio National de Buenos Aires. Potom odcestoval do Itálie a na Milánské univerzitě začal studovat geofyziku. Z univerzity si nepřinesl jen znalosti, ale i přístroj, který sám sestrojil a který měl původně měřit potenciální elektřinu a elektromagnetické podmínky na Zemi.

Po studiích cestoval po Evropě, Africe, Asii, Spojených státech a pracoval pro různé firmy jako geofyzik. V roce 1929 byl vyzván,

aby se stal součástí YPF (Yacimientos Petroliteros fiscales-Fiskální ropná pole). Nabídku přijal a od tohoto roku se se svou ženou a synem trvale usadil v Argentině. V Buenos Aires zakoupil dům na Villa Luro. Dům se mu líbil hlavně proto, že měl rozměrné obytné podkroví, které mohl využít jako laboratoř.

Svůj stroj stále vylepšoval a v roce 1938, kdy pracoval v podkrovní laboratoři svého domu na vylepšení přístroje, objevil, že stroj způsoboval mírný déšť, který se rychle rozplýval po okolí. Napadlo ho, že by aparát mohl využít k něčemu většímu. A hned v tomto směru začal konat pokusy.

Když se mu podařilo vyvolat déšť v některých odlehlých suchých oblastech, o jeho tajemném stroji se roznesla pověst po celé Argentině. Dle některých zpráv největšího úspěchu dosáhl tehdy, když dokázal přivést déšť do provincií, kde trvalo období

sucha několik měsíců ba i let. V Santiagu del Estero prý Velarův stroj ukončil období sucha trvající jeden rok a čtyři měsíce.

Můžeme také narazit na zprávy z té doby, které spíše vypadají jako legendy než skutečnost. Tak například: V krajích, kde lidé předtím neviděli déšť po celé tři roky, se Velanovi podařilo po dvou hodinách návštěvy přivolat šest centimetrů srážek. Nebo: V Carhue (provincie Buenos Aires) vědec vyvolal déšť dosti velký na to, aby se znovu naplnila stará laguna. A ve vesnické oblasti San Juan, kde se prý déšť neobjevil osm let, se Velanovi podařilo vyvolat tři centimetry deště.

Velar chod svého stroje úzkostlivě tajil, ale je známo, že měl dva obvody. „A“ pro jemné mrholení a „B“ pro silný déšť. Protože se stroj po vědcově smrti ztratil, mnoho „důkazů“ o převratném vynálezu se dochovalo ve formě domácích a zahraničních rozhovorů.

Skeptici a nevěřící

Když si Velar vysloužil přezdívku „čaroděj z Villa Luro“, zákonitě se objevila záplava skeptiků a nevěřících. Včetně ředitele Národní meteorologické služby Alfreda G. Galmariniho. Jeho snahy o zesměšnění Velara vyvrcholily výzvou „pána dešťů“, aby vyvolal 2. června 1939 bouřku. Velar výzvu

Ing. Juan Baigorri Velar (1891-1972)

přijal a se svým strojem si byl tak jistý, že poslal řediteli nepromokavý plášť s poznámkou: „K použití 2. června.“ Vědci se prý podařilo tento zázrak realizovat. Mraky se v určený den začaly rychle formovat, ztmavly a vzápětí se spustil ohromný přívál, který trval až do druhého dne.

Zdá se být logické, že Velar se s těmito zázračnými výkony svého stroje zapíše do historie. Ale nestalo se tak. Dnes je prakticky neznámý.

Inženýr Velar za svého života získal ze zahraničí mnoho nabídek na odkoupení stroje, ale všechny je odmítl. Například Američanům (roku 1940) řekl:

„Jsem Argentinec a stroj byl sestrojen proto, aby sloužil Argentíně.“

Poslední léta života se Juan Baigorri Velar vyhýbal publicitě a žil v tichu svého domu. Zemřel 24. března 1972 ve věku 81 let. Pochován byl na hřbitově Chacaria. Traduje se, že v den jeho pohřbu se strhl prudký liják. Zajímavé také je, že den před jeho smrtí byl Světový den meteorologie.

Na Juana Baigorriho Velera se pomalu zapomínalo. Jeho dům na Villa Luro se nezachoval. Nikdo si nebyl jist tím, jak to s jeho záhadným strojem dopadlo. Prostě zmizel. Velarova sláva byla vždy vnímána jako pochybná. Mnozí pokračovali ve vyvracení výkonů jeho stroje s odůvodněním, že změna počasí byla jen šťastnou náhodou. Ale těch šťastných náhod by bylo v tomto případě mnoho.

*) angl. Cloud seeding – forma úmyslné změny počasí. Obvykle za účelem navození či odklonění deště nebo sněhu anebo na potlačení mlhy a krupobití, například na letištích. Probíhá tak, že letadlo letí skrze mraky nebo nad nimi a sype na ně chemické sloučeniny. Práškování lze provést i ze země. Například za pomoci

protiletadlových zbraní, které odpalují kanystry s těmito sloučeninami. Peking „osévání mraků“ využil při olympijských hrách v roce 2008.

2. POSVÍCENÍ A HODY

Posvícení (na Moravě hody, ve Slezsku krmáš s různými formami pravopisu - krmáš/ karmaš/kiermasz aj.), v bývalé německé jižní Moravě kiritog, a to z německého Kirtag, co se v místních i východorakouských dialektch vyslovuje přesně kintóg) je vzpomínková slavnost na posvěcení kostela. Naproti tomu odpust (například na Hlučínsku) znamená svátek patrona kostela, výroční pouť. (Wikipedie)

Podle legendy slavil první posvícení král Šalamoun, když světil svůj chrám v Jeruzalémě. Každý rok v týž den pak pořádal hostinu pro své přátele na počest vysvěcení chrámu.

Jak již naznačuje tato legenda, posvícení byla výroční slavnost, které se slavila v neděli před nebo po svátku svěťce, kterému byl zasvěcen místní kostel.

Posvícení bylo jedním z nejoblíbenějších svátků venkovského lidu, kterým také oslavovali ukončení polních prací. Posvícení v Čechách a hody na Moravě se slavily na podzim, „když byl již nový mák do buchet, zásoby čerstvé mouky a vajec, zralé švestky na povidla, vykrmené husy...“, tedy ideální doba na posvícení.

Zároveň s oslavami se konalo mnoho zásnub a uzavíralo plno sňatků. O posvícení se scházela celá rodina včetně širokého příbuzenstva a všichni svorně zasedli u bohatě prostřených stolů. Obecně platilo: Čím více hostů, tím větší pocta pro hostitelku.

Dříve se posvícení slavilo téměř v každé farnosti v jinou dobu. Lidé chodili na posvícení, která se konala v okolních vesnicích. Nejen proto, aby navštívili své příbuzné a přátele, ale také proto, aby něco utržili prodejem různého zboží, ale také proto, že se jim při této příležitosti naskytla možnost dobrého jídla a pití a odpočinuli si od práce. A díky tomu, že se lidé bavili, trpěla tím pracovní morálka.

Císař Josef II. proto chtěl sjednotit oslavy v celé zemi a tak roku 1787 vydal nařízení, kterým nařídil slavit posvícení v jednom čase. Termín stanovil na neděli po svátku sv. Havla. Poslušní poddaní přijali toto nařízení nadšeně. Od té doby slavili třetí neděli v říjnu tzv. „císařské hody“ nebo také „havelské posvícení“, a mimo to svoje místní posvícení tzv. „naše posvícení“. Posvícení se také dostalo do mnoha říkadel. Například:

To je zlaté posvícení, to je zlatá neděle. Máme maso a zase maso, k tomu kousek pečeně. To je zlaté posvícení, to je zlaté pondělí. Máme maso, zase maso, jako včera v neděli.

3. SVATÝ FLORIÁN, PATRON VŠECH HASIČŮ

Svatý Florian je také patronem hrnčírů, kovářů, mydlářů, komínků, sládků, bednářů, zedníků, horníků, ale také Horního Rakouska, Bologne, Krakova a celého Polska. Ochránce proti suchu, ohni, povodním a neúrodě polí.

Tento muž pověstí a legend se narodil ve 3.století (v Zeiselmaur u Vídně).a zemřel 4. května 304 v rakouském Lorchu. Dlužno však dodat, že místo jeho popravy se tehdy nacházelo v římské provincii Noriku (Noricum), což je dnešní Rakousko. Podle Slavomíra Ravika je jeho jméno odvozeno z latiny, kde „florianus“ znamená

„kvetoucí, rozkošný“. Podle tradice byl Florián důstojníkem římské armády a významným úředníkem, který sídlil v městě

Lauriacum (dnešní Enns v Rakousku), které se za císaře Diocleciána (284 – 305) stalo hlavním městem celé provincie. V té době byla římská říše zmítána bídou a četnými válečnými konflikty a tak lidé začali hledat útěchu před existenční nejistotou v křesťanském učení. Císař, ve snaze zachránit upadající říši a s ní i tradiční římské pohanství, zbavoval křesťany úřednických míst, propouštěl je z vojska, pronásledoval kazatele.

V Čechách je Florián nejčastěji zobrazován jako voják držící nádobu s vodou, což je atribut charakterizující sv. Floriána. Podle tradice má vodu vylévat na hořící dům a má připomínat, že prý kdysi svou modlitbou odvrátil plamennou zkázu. Jeho sochy bývaly dříve umístěny jako záštita proti požáru ve výklencích na domovní fasádě. Jiným atributem je mlýnský kámen, který ho prý v okamžiku popravý stáhl pod hladinu řeky.

K víře se přihlásil v Lorchi, když správce Aquilinus shromažďoval křesťany. Traduje se, že se v místě, kde působil, pokusil osvobodit několik desítek uvězněných souvěrců. Plán útěku byl prozrazen a stejně tak Floriánova víra, které se nechtěl zříci. Florián byl nejdříve zbičován, třikrát zbit provazy a meči a nakonec byl stažen z kůže a pak 4. května 304 svržen s mlýnským kamenem na krku do řeky Emže poblíž římské osady Laureascum (dnešní město Lorch v Rakousku). Proto se mohl stát patronem končin, kterým trvale hrozí nebezpečí povodní. Pohřeb byl nedaleko Lince, v místech kde se dnes nachází městys St Florian. Slavomír Ravik v knize O světcích a patronech píše:

„Tělo bylo nakonec nalezeno křesťankou Valérií, která se postarala o důstojný pohřeb na území vlastního statku. Voda totiž zanesla tělo ke skále, k níž, jak se vypráví, přiletěl velký orel, nejspíše aby jej střežil a upozornil na místo, v němž se nacházel zmučený světec.“

Přenosy ostatků

Pak následovaly přenosy ostatků a v 8. století byl pasovským biskupem u Lince postaven kanovnický klášter sv. Floriána, o kterém je první písemná zmínka roku 819. Odtud byly kosterní ostatky přeneseny do Říma.

Roku 1183 požádal polský král Kazimír II. s krakovským biskupem Gedeonem papeže Lucia III., aby jim daroval ostatky jako záštitu proti Rusům. Bylo jim vyhověno a ostatky byly uloženy v nově vybudovaném krakovském chrámu. Tak se stal Florián patronem Krakova a de facto celého Polska. Dlužno dodat, že ve 20. století byly nalezeny ostatky čtyřiceti mučedníků, které chtěl Florián osvobodit.

Jak se stal patronem proti ohni?

Vše nasvědčuje tomu, že tradice patrona proti ohni není stará. Protože ještě v 15. století byli hlavními patrony proti ohni sv. Vavřinec a Agáta. Mnozí badatelé se domnívají, že sv. Florian se dostal do seznamu patronů proti požárům proto, že byl usmrčen vodou, která hasí požáry.

V knize Rok se svatými jsou dvě pořekadla o tom, že „svatý Florián, s vědrem vody pán, nám k ochraně dán; ušetři můj dům. Zapal jiný krám.“

Což není moc křesťanské přání.

Druhé pořekadlo nás informuje, že „kde pálí ohně žár a vzrůstá hřích a svár, pomocník je nám dán, svatý Florián.“

Takže Florián měl hasit i žár nenávisti a zloby.

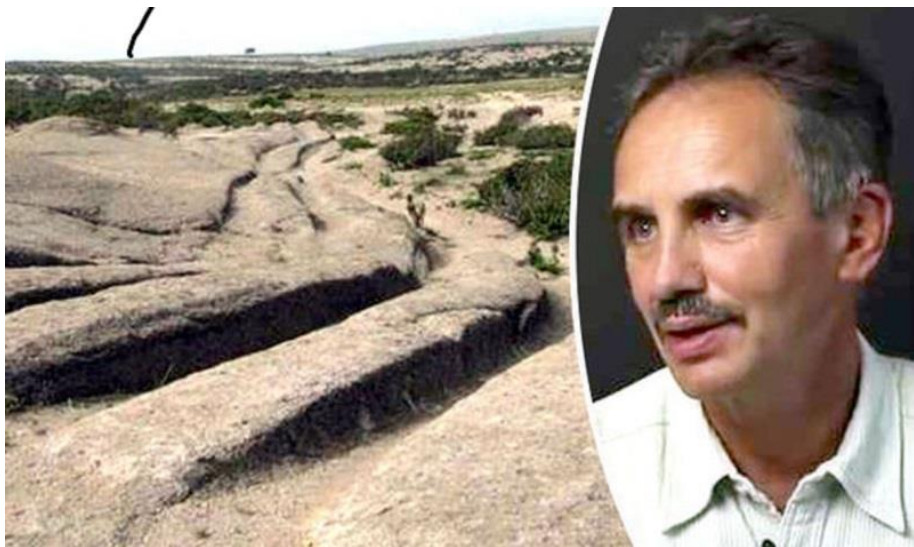
Svátek sv. Floriánaa je 4. května.

Poznámka

Část světcových ostatků získal z Polska také Karel IV. pro svatovítský chrám v Praze. Tak sv. Florián pronikl hlouběji i do českého povědomí. V samotné církvi nebyl nikdy předmětem rozsáhlého kultu, jeho uctívání mělo spíš profánní charakter a bylo rozšířeno zejména mezi venkovským lidem.

Také Praha má několik významných uměleckých památek svatofloriánského kultu. Dominuje mezi nimi světcova socha od I. F. Platzera z poloviny 18. století na nároží domu U zlatého anděla na Staroměstském náměstí, známějšího asi restaurací U prince.

4. TAJEMNÉ STAROVĚKÉ VYJETÉ KOLEJE

Po celém světě můžete narazit na tajemné starověké koleje. Největší jsou na Krétě. Jsou až metr hluboké, v pravidelném rozestupu – jako by tudy projelo v mělkém terénu nějaké těžké vozidlo. Najdeme je například ve Španělsku (Kastilie, Valencie a u města Cádil), v Líbyi (mezi Tobrukem a Benghází), na Azorských ostrovech, v Bolívii a třeba v údolí Phrigia ve středním Turecku.

A u vyjetých kolejí v Turecku se zastavíme. V roce 2015 se svými třemi spolupracovníky je zkoumal doktor Alexander Koltypin, geolog a ředitel Vědeckého výzkumného centra moskevské mezinárodní univerzity pro ekologii a politologii. A právě tento muž přišel s bizarním tvrzením, že tajemné „koleje“ v údolí Phrigia byly provedeny prehistorickými vozidly.

„Jako geolog mohu říci, že neznámá předpotopní vozidla jela ve středním Turecku před 12 až 14 miliony lety.“

Šlo by tedy o předpotopní dobu a doktor Koltypin vyslovil domněnku, že by mohlo jít o bytosti velmi odlišné od člověka dnešní doby.

Je samozřejmé, že mezi geology toto tvrzení vyvolalo více než nesouhlas. Byl nařčen z toho, že se chce zviditelnit, aby pro svůj ústav získal více sponzorů. Alexander Koltypin se k tomu vyjádřil takto: „Chápu, proč se jiní vědci nechtějí dotknout tohoto tématu, je prostě příliš kontraverzní a může svrhnout mnoho zavedených teorií o dějinách Země.“

A dodává: „Metodika určování stáří sopečných hornin je velmi dobře prostudována a propracována. Věřím, že hluboké brázdy se otiskly do mělké půdy pravěkými vozidly. A později tyto vyjeté koleje a povrch v okolí zkameněly a tak byly zajištěny všechny důkazy. Takové případy jsou geologům dobře známé, například stopy dinosaurů byly přírodně konzervovány podobným způsobem.“

Doktor Alexander Koltypin se navíc zajímá o vše záhadné a své poznatky zveřejňuje na svých webových stránkách dopotopa.com. Pokud vám nedělá potíže ruština, můžete se dovědět mnoho zajímavého.

5. PROKLETÝ HROB POLSKÉHO KRÁLE KAZIMÍRA IV. JAGELLONSKÉHO

Když britský archeolog a egyptolog Howard Carter (1874 – 1933) v roce 1922 objevil hrobku faraona Tutanchamona a otevřel ji, lidé, kteří s ním byli, onemocněli a zemřeli. Od té doby se začalo mluvit o tom, že šlo o prokletí faraona.

Něco podobného se stalo v roce 1970 v polském Krakovu, kdy skupina vědců otevřela hrobku krále Kazimíra IV. Jagellonského. V roce 1971 čtyři z dvanácti archeologů zemřeli brzy po otevření královské hrobky. Po čase onemocněli další... Přežili jen dva. Doktor Boleslaw Smyk, mikrobiolog a doktor Edward Roszyski. Ale oba muži měli po dalších pět let velké problémy s rovnováhou. Média hned přirovnala tuto událost k úmrtím, která se stala bezmála před padesáti lety v Egyptě po otevření hrobky faraona Tutanchamona. Začala se mluvit o prokletí hrobky Kazimíra IV. Na omluvu je třeba připomenout, že v polském případě šlo o dobu, kdy mikrobiologie nebyla v historických archeologických výzkumech pokročilá.